

Giacomo
Jorge

GIACOMO JOYCE

© 2012 Suomensuomen Jusu Annala
ISBN 978-952-215-191-9

SARJAN ULKOASU
Marko von Konow

TAITTO JA KANSI
Make Copies

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2012
ntamo
www.ntamo.net

James Joyce

GIACOMO JOYCE

Suomentanut Jusu Annala

ntamo

Tässä Jusu Annalan suomennoksena julkaistavalla tekstillä on tietty erityinen ja arvoituksellinenkin asemansa James Joycen tuotannossa. Se on hänen ainoa postuumisti julkaistu teoksensa – eikä ole varmuutta siitä, mitkä hänen omat ajatuksensa sen julkaisemisesta olisivat olleet. Tekstin arvellaan syntyneen vuosina 1912–14 Triestessä, ja se on ilmeisen omaelämäkerrallinen tai tunnustuksellinen; ”Giacomo” on tietysti ”James”-nimen italiannettu muoto. Silti emme oikeastaan voi tietää, kuka ”tunnustaa”, edes nimi ei välttämättä ole Joycen antama ja tarkoittama – se on raapustettu kahdeksanliuskaisen käsikirjoituksen kansilehdelle lapsenomaisemmalla käsialalla kuin muu teksti (ks. tämän edition kansi): voisi olla tekijän itse vasemmalla kädellään kirjoittama. Viittaussuhde Joycen muuhun tuotantoon on sekin arvoituksellinen: Giacomo Joycea olisi houkuttelevaa pitää esityönä *Ulysses*seen, jossa sen kaikuja on muun muassa ”Proteus”-, ”Skylla ja Kharybdis”-, ”Nausikaa”-, ”Auringon härät”-, ”Eumaio-” ja ”Ithake”-jaksoissa, mutta se voidaan nähdä myös sen kaksoiskappaleena, haamuna tai nimenomaan vasenkätisenä kaksoisolentona: vouyeristinen ”Giacomo” edustaa sitä ”halua toiseen”, jonka silmälasinsa rikkonut Stephen Dedalus torjuu ja joka Leopold Bloomissa puolestaan kääntyy paljossa takaisin itseän. Jos taas ajatellaan, että Stephen ja Bloom ovat versioita James Joycesta, tässä esittäytyisi heidän perikuvansa: haljenneessa peilissä (vrt. *Ulysses*: ”Telemakhos”) jossa teos ja tekijä ovat samaan aikaan yhtä, ”samannimisiä”, että radikaalisti erejä – ilman, että kumminkaan voimme sanoa, kumpi on Joycen muulle proosatuotannolle epätyypillisesti ”italialainen” (”kosmopoliitti”, ”itämainen”), kumpi taas se tuntemamme paralyysin kourissa kamppailevasta Dublinista kirjoittava itsekin dublinilainen.

14. kesäkuuta 2012

Leevi Lehto

Kuka? Raskaiden haisevien turkiksien ympäröimät kalpeat kasvot.
Henen liikkumisensa on ujoa ja hermostunutta. Hen käyttää
naurettavia laseja.

Kyllä: lyhyt tavu. Lyhyt nauru. Silmäluomien lyhyt rytmi.

Käsialan hämähäkinverkko seurasi pitkänä ja hienona hiljaista
väheksymistä ja alistumista: nuoren henkilön ominaisuutta.

Ryhdyn etenemään laimean puheen helpolla viittauksella:
Swedenborg, sala-Areopagitti, Miguel de Molinos, Joachim
Abbas. Viittaus on loppunut. Henen luokkatoverinsa, uudelleen
vääntelee vääntelevää kehoaan, surisee luutonta wieniläisitaliaa:
Che coltura! Pitkät silmäluomet lyövät ja lakkaavat: palava
neulanpisto sattuu ja värisyttää samettista värikalvoa.

Korkokenkien kopina kaikuu kumeasti kiviportaissa. Linnan
talvinen ilma, panssarein kiinnitetyt paidat, karkeat rautatuet
kiemurtelevat tornin vierustaa kiemurtelevien portaiden ylitse.
Naputtavat kopisevat korot, korkeaa ja kumeeaa ääntä. Alapuolella
on eräs joka haluaisi puhua kanssanne arvon lady.

Hen ei koskaan niistä nenäänsä. Puheen muoto: pienempi paha suuremmalle.

Ympyröity ja kypsytetty: ympyröity eri rotujen sorvissa ja kypsytetty rotunsa eristymisen ahtaustalossa.

Vercellin läheinen riisipelto kermaisen kesäusvan alla.
Henen siipensä roikkuvat hatun varjo henen uskonon hymynsä.
Varjot juovittavat henen epäluotettavasti hymyilevät kuuman kermaisen valon tahraamat kasvonsa, harmaan limavarjoiset varjot leukaluiden alla, keltuaisen keltainen kosteutetulla ruskealla, kuvottavan keltainen huumori vaanien silmien pehmentyneessä massassa.

